Ч. 61. Четвер 23 марта (5 цьвітня) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Положенє на Угорщині.

Віденьска ґазета „N. W. Tagblatt" одержала з Будапешту допись, в котрій під заголовком „День 11 цьвітня" так схарактеризоване теперішнє положенє на Угорщині:

Важка судьба, рішаюча хвиля вже розпочала ся. Дня 11 цьвітня 1848 одержала угорска конституция королівску санкцию а бар. Банффі в часі свого міністерства вробив то, що той 11 цьвітня яко день історичний установлено державним сьвятом. Случайно стало ся так, що від сегорічних роковин того дня роблять зависиме дальше єствованє угорскої конституциї. Коли дня 11 цьвітня не розпишуть нових виборів, то пропала парляментарна конституция Угорщини і розпічне ся безпарляментарна доба, о котрій ніхто не може наперед сказати, як довго она потягне ся.

Розуміє ся само собою, що всі угорскі патріоти бажають дуже того, щоби тота доба не настала, щоби в парляментарнім житю не настала ніяка перерва і щоби могли відбути ся нові вибори. Із сего горячого бажаня виходять всі тоті комбінациї, які відносять ся до доведеня до порозуміня межи Короною а народом в послідній хвили. На жаль всі тоті комбінациї показали ся безосновні, бо не знайшов ся ніхто, хто міг би заручити, що вислідом нових виборів не буде така більшість, котра би ставила собі за ціль заведенє персональної унії. Доки же нові вибори не могли би дати більшости для основи з 1867 р., доти правительство не хоче очевидно брати на себе одвічальности за розписанє нових виборів.

З повисшого виходить ясно, що серед таких обставин, як теперішнє, таке розпорядженє в законнім реченци єсть просто виключене і що правительство без парляменту, значить ся абсолютизм висуває ся на перед подїй яко судьба, котрої годі уникнути. Чи і як правительство буде оправдувати нерозписанє виборів, в якій формі має то стати ся і як думає правительство уладити ся для того нового стану, то суть поодинокі питаня, котрі в виду великої ваги головного питаня не мають ніякого значіня.

„Pest. Lloyd.", котрий характеризує ситуацию, так пише: „Одно єсть певна річ: катеґоричним приказом і лиш тим одним кризи не залагодить ся. Абсолютизм — ми то вже сто разів доказували — не дасть ся в нинішних часах нігде в сьвіті а вже найменше на Угорщині удержати ся. Та які були би наслідки, як би він одного дня сам в собі розпав ся, як він преці й мусить безусловно розпасти ся? Чи можна буде тоді мир дешевше окупити? Чи не скорше можливо, ба не можливо, але таки безсумнівно, що національні змаганя розростуть ся тоді безмірно в гору й вширш? То, гадаємо, повинні були розважити тоті мужі, котрі можуть мудро впливати на рішеня Корони. Треба преці думати дальше як лиш о безпосередній хвили і не звужати самим собі політичного овиду. Хто же возьме під розвагу справи в їх природнім дальшім розвитку, той скаже собі, що задля одної хвилї не треба на нїчо зважувати ся, чого в довгій будучности не можна би направити. Отже збираючи все разом, кажемо: всі ознаки вказують на то, що тепер можна би мир завести і тому треба честно попробувати завести его остаточно. Ліпшого і честнійшого посередника, як Кольоман Сель, не можемо собі подумати.

Із повисших поглядів виходило би, що до успішного залагодженя угорскої кризи, котра вже так довго тягне ся зі шкодою для цілої держави, позістає ще лиш дуже короткий час до дня 11 с. м. Досі однакож нема й сліду, щоби в сім напрямі щось робило ся. О якімсь посередництві Кольомана Селя або кого небудь иншого не чути нічого. Одно хиба лиш можна уважати за якусь зміну до ліпшого, а іменно то, що міністер справ внутрішних Крістоффі відкликав всі тоті свої розпорядженя, котрі

2

Жовте лице.

З пригод Шерльока Гольмса

Конана Дойлє.

(Дальше).

Наш гість потер ся рукою по чолї, як би то ему досить прикро приходило. З кождого его руху, з кождої міни можна було пізнати, що він чоловік замкнений сам в собі, сьвідомий себе, з натурою, в котрій пробивало ся трохи гордости, і длятого готов був скорше таїти в собі то горе, якого зазнав, як его по собі показувати. Нараз махнув енерґічно рукою, як той, що зрікає ся всеї надуми, і почав розповідати:

— Річ така, пане Гольмс! Я женатий і то вже від трох років. В сім часї ми обоє так любили ся і так жили щасливо з собою, як рідко коли якесь супружество. Чи ми що задумали, чи що робили, були ми одна душа й одно тіло. Аж тепер від послідного понеділка стануло щось межи нами як би якась запора і я виджу, що щось мусить бути в еї житю, в еї гадках, о чім я так мало знаю, як би она була якась льондоньска помийниця. Ми стали собі чужі, я хотів би знати, задля чого то так стало ся.

Але передовсім не забувайте на одно, пане Гольмс! Еффі любить мене. О тім нема ніякого сумніву. Она любить мене з цілої душі, з цілого серця, і то якраз тепер ще більше, як коли небудь. Я то знаю, я то відчуваю. О тім не потреба й говорити. Але нас ділить якась тайна, а доки она не вияснить ся, доти не можемо бути з собою такі, як були перед тим.

— Будьтеж так добрі і розкажіть менї, в чім діло, пане Минро! — відозвав ся Гольмс трохи вже нетерпеливо.

— Зараз вам розкажу, що знаю з житя Еффі. Она була вдовицею, коли я еї перший раз пізнав, хоч була ще дуже молода — мала двайцять і один літ. Она називала ся тоді панї Геброн. Приїхала до Америки ще маленькою дитиною і жила в місті Атлянта, де віддала ся за того Геброна, дуже здібного адвоката. Мала одну дитину, але там під ту пору вибухла була жовта пропасниця і еї чоловік і дитина померли. Я сам видів метрику его смерти. Їй було вже прикро жити дальше в Америці і она приїхала сюди та жила при своїй тетї в Піннер в Мідльсекс. Треба ще й то згадати, що еї чоловік добре подбав був о ню, і що она мала готівкою чотири тисячі пятьсот фунтів, котрі він так користно уміствив, що той капітал приносив пересїчно 7 процент. Она була лише що шість місяців в Піннер, коли я з нею пізнав ся; ми полюбили ся і до кількох неділь пібрали ся.

Що до моеї особи, то я торгую хмелем, а що маю доходу сімсот до вісімсот фунтів, то ми не жили в біді і я найми для нас в Норбері двірок за річних вісімдесять фунтів. Наша мала домівка виглядає дуже по сїльски, коли зважити, що она так близько міста. Трохи повисше, недалеко від нас було лиш одно господарске обійсте і два доми, а відтак ще напротив нас стояв окремо один двірок поза полем; крім того не було вже більше домів аж до половини дороги до стациї. В деякій порі року мусів я задля інтересів їздити до міста; але літом мало було до роботи, а тоді жив я в нашім двірку з моєю жінкою так щасливо, як того лиш можна собі бажати. Кажу вам, що не було між нами ніколи хоч би лиш якоїсь тїни незгоди, аж настала тота проклята історія.

Ще одно мушу вам сказати, заким дальше розкажу. Коли ми пібрали ся, здала моя жінка ціле своє майно на мене — по правді против моеї волї, бо я погадав собі, яке би з того вийшло лихо, як мій інтерес не ішов менї добре. Але она так хотіла, то ми так і зробили. Ну добре, але може шість неділь тому назад прийшла она до мене.

— Джеку! — каже она. — Коли ти взяв мої гроші, то ти сказав, що коли я чого схочу, то щоби я лиш тобі сказала.

— А вжеж, що так — кажу — то преці все твоє.

— Добре — каже она — менї треба сто фунтів.

Мене то трохи здивувало, бо я гадав, що їй захотіло ся якоїсь нової сукнї або щось подібного.

— На щож тобі тілько гроший? — питаю.

— О — каже она жартуючи — преці ти казав, що ти мій банкір, а банкіри, як знаєш, не питають ніколи, на що.

— Ну, коли таки конче хочеш — кажу — то розуміє ся, дістанеш свої гроші.

— А вжеж, що конче хочу.

обмежали свободу зборів, а притім покликав ся на успокоєнє умів, яке тепер мало настати на Угорщинї. Чи се успокоєнє має бути використане для розписаня нових виборів на основі дотеперішного права виборчого, чи може має оно послужити до октройованя нового закона виборчого, о чім від якогось часу ходить чутка, се покаже найблизша будучність. На всякий случай треба вже в найблизших днях сподївати ся якихсь важних змін на Угорщинї. Може бути, що в звязи з тим стоїть і вчерашна поїздка угорского президента мінїстрів до Відня.

Послїдне засїданє палати послів.

На початку засїданя палати послів дня 30 марта с. р. мотивували насамперед посол Герольд і Соботка (Чехи) свої пильні внесеня в справі ревізиї конституциї. Опісля промавляв пос. Романчук і заявив, що руский клюб заявив ся вже нераз за автономією народів, але против автономії країв. Ревізия конституциї повинна бути в тім дусї переведена. Історичні права всхідної Галичини суть зовсїм иньші як західної Галичини. Длятого мусять Русини наставати конче на повний роздїл Галичини на часть всхідну і західну. Порозуміне межи двома спорячими народами в однім краю єсть лиш там можливе, де обі сторони суть майже однаково сильні в соймі і в адмінїстрациї краєвій. Де того нема, там використовує сильнїйша партия свою перевагу безвзглядно на шкоду слабшої. То показує ся наглядно в Галичинї. Длятого потреба сильного центрального правительства і сильного центрального парляменту для охорони слабших в національних спорних справах. Широка автономія краєва може бути лиш там користна, де єсть один нарід, або де жиє кілька народів в згодї з собою.

Пос. Бянкіні (Хорват) заявив, що хорватскі посли з Дальмациї і Істриї будуть охотно голосувати за ревізиєю конституциї, бо они рішучі противники груднєвої конституциї. Тота конституция перетяла Хорватам в Дальмациї і Істриї жизненну жилу і віддїлила їх культурно і економічно від свого народу. Без сильного королївства Чехії на півночи і сильного державно-правно сполученого королївства Хорватиї на полуднє не буде спокою в монархії.

Пос. Пахер (независимий Всенїмець) заявив, що заким би Нїмцї допустили до ревізиї конституциї, то мусїла би насамперед безусловно бути залагоджена справа відокремленя Галичини. — Пос. Стажиньский (з польского Кола) доказував, що справа розширеня автономії країв і змагаюча до того ревізия конституциї були для Поляків завсїгди пильні, але справи відокремленя Галичини не можна взяти зі справою ревізиї конституциї, як то зробив Пахер. Зміна конституциї, за якою промавляє бесїдник, має на цїли освободженє всїх країв і соймів від старого, шабльонового централїзму, котрий все душив і не обмежав ся лиш на Галичину. — Наконець промавляв ще пос. ґр. Штернберґ і полємізував з пос. Страньским о суґґестию ґрафского титулу.

По сїм приступлено до голосованя і пильність внесень Герольда і Соботки відкинено, позаяк не знайшло ся для них потрібної двох третин більшости голосів. За пильностию голосували Чехи, Поляки, полудневі Славяни, консервативна більша посїлість і Італїянцї, против неї голосували всї нїмецкі партиї, Русини і социял-демократи. — Наконець по ухваленю закона пенсийного і резолюций в справі забезпеченя сиріт по урядниках цивільних та в справі служби зелїзничої закінчено засїданє і палата послів розійшла ся на великодні ферії.

Вісти полїтичні.

Важна акция в угорскій справі. — З країньского сойму. — Події в Росиї.

Мабуть заносить ся на якусь важну зміну в угорскій справі. Угорский президент мінїстрів бар. Феєрварі і мінїстер справ внутрішних Крістоффі були вчера о 2 год. по полудни на авдиєнциї у Цїсаря, котра потягнула ся аж до 4 год. О годині пів до 4-ої завізвав Монарх до себе мінїстра справ заграничних ґр. Ґолуховского і спільного мінїстра скарбу Буріяна а відтак відбула ся коронна нарада, котра тревала аж до 5 год. по полудни. Безпосередно по радї коронній поїхав бар. Феєрварі до угорского мінїстерства, де відбув конференцию з мінїстром Крістоффім. В кругах полїтичних привязують до вчерашної ради велике значінє. Покликанє обох мінїстрів наступило несподївано; говорено також, що й мінїстер війни Пітрайх мав бути покликаний. Здаєсь, що нема сумнїву, що на радї коронній порішено, чи розписати на Угорщинї нові вибори ще в конституцийнім речинци, чи зовсїм їх не розписувати. Найблизші днї мабуть вияснять ситуацию вповнї.

З Люблянї доносять: На початку нинїшного засїданя сойму предложили словіньскі посли поступові ряд пильних внесень, але маршалок держачись постанов реґуляміну соймового заявив, що передовсїм мусить віддати під наради правительственну предлогу і удїлив голосу предсїдателеви комісиї конституцийної пос. Арко в справі реформи виборчої. На то розпочали словіньскі поступовцї бурливу обструкцию.

Коли би хтось схотїв схарактеризувати теперішне положенє в Росиї, то мусїв би після вістий, які звідтам надходять, сказати, що Росия увійшла тепер у фазу виборів і полїтичних розбоїв. Полїтичні розбої в Росиї станули тепер на порядку дневнім. Ось до кількох днїв треба занотувати такі розбої в слїдуючих місцевостях: Кострома, Ахабад, Варшава, Тифліс, Кутаїс і Рибиньск. З Костроми доносять, що на тамошного надзирателя школи реальної, котрий відобрав був з каси 2000 на виплату платнї для учителїв, напало двох молодих людий узброєних в револьвери і обрабували его а відтак від'їхали повозом, котрим надзиратель був приїхав. Коло Асхабаду на дорозї до Ташкенту напали невислїджені доси злочинцї на почту і зрабували велику суму гроший, причім убили двох урядників почтових. Коло стациї Малкіня під Варшавою знайдено в ровї з водою майже зовсїм нагого радника Павлова, урядника канцеляриї варшавского ґен.-ґубернатора, котрого розбишаки побили і обдерли до чиста. В Тифлїсї в ночи з 1 на 2 с. м. впало до властителя дому Калантасова 11 людий перебраних за козаків і 1 в мундурі офіцира і забрали єму 6000 рублїв. Коло Кутаїса ограблено два вози почтові, а в Рибіньску напали якісь молоді люди з приправленими бородами на катехита тамошної ґімназиї і зажадали гроший. Сьвященикови удало ся втечи і замкнути розбишаків в компатї; їх арештовано і показало ся, що то були перебрані ученики тамошної школи технїчної.

— А того менї не скажеш, на що тобі потреба?

— Може пізнїйше, Джеку, але тепер нї.

Я мусїв на то згодити ся, хоч то було перший раз, що ми з чимось таїли ся одно перед другим. Я виставив її переказ тай забув опісля на все. А може то й не стоїть в нїякій звязи з тим, що опісля настало, але менї здавало ся, що може лїпше вам то розповісти.

Я вже вам попереду сказав, що недалеко від нашої хати стоїть двірок. По серединї лежить поле; коли же би хтось хотїв туди зайти, то мусить іти трохи в долину дорогою а відтак вузкою доріжкою між двома плотами взяти ся на бік. Просто поза сим двірком починає ся хороший сосновий ліс і туди я любив особливо часто ходити, бо дерева тягнуть мене засїгди до себе. Той малий двірок стояв цїлих вісїм місяцїв порожний і то була шкода, бо то був хороший поверховий дім зі старосьвітским підсїнєм на стовпах. Я нераз там постояв та подумав собі, як би то нам мило жило ся.

Послїдного понедїлка пішов я знову туди а то напротив мене над'їхали тою доріжкою два порожні вози, що перевозять меблї, а на мураві перед підсїнєм лежала цїла купа коців і иньших річий. Видко, що преці раз хтось той дім винаймив і спровадив ся до него. Я минув дім а відтак пристанув, звичайно як той, що не має що робити і ще раз глянув туди та подумав собі, що то за люди, що мають бути нашими сусїдами. І коли я так стою і дивлю ся, виджу нараз, що в горішнім вікнї показало ся якесь лице та поглядає на мене. Не знаю, пане Гольмс, що то було такого в тім лици, але менї аж мороз пішов по цїлім тїлї, коли я на него споглянув. Я відійшов був вже досить далеко і не міг его черт видїти, але кажу вам, що тото лице мало в собі щось дуже непринадного, щось такого, як би то був якийсь страх. Так менї здавало ся і я поступив ся кілька кроків наперед, щоби лїпше придивити ся тій людинї, що за мною дивила ся. Але то лице нараз щезло і здавало ся, як би оно поступило ся в глубину компати, або як би его хтось туди потягнув. Я постояв може яких пять мінут, розважив собі все добре і старав ся пояснити собі се з'явище. Я не міг розпізнати, чи то було лице якогось мужчини, чи якоїсь женщини. Але найбільше вразила мене краска того лиця. Оно було таке жовте як віск, таке як би у трупа і таке якесь мертве, що здало ся як би якесь неприродне, як би якесь несамовите. Мене то так зацїкавило, що я постановив розвідати ся близше про тих людий, що тут спровадили ся. Я пішов туди, запукав до дверий а якась висока худощава женщина зараз менї отворила і так якось на мене видивила ся, як би мене не хотїла пустити до середини.

— А вам чого тут потреба? — спитала мене.

— Я сусїд з тамтого боку — сказав я і показав на наш дім. — Виджу, що ви тут спровадили ся, та й подумав собі, що ми би може . . . .

— Ми вже вам скажемо, коли нам буде чогось потреба! — сказала она і замкнула менї двері перед самим носом. Мене розсердила така відправа і я вернув домів. Цїлий вечер стояло менї тото лице і тота недобра баба перед очима. О тім лици не хотїв я жінцї нїчого казати, бо она була нервова і легко зворушлива і я не хотїв викликати в нїй того неприятного чувства, якого сам зазнав.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 3-го цьвітня 1906.

— Дрібні вісти. Маршалком повітової ради в Яворові вибраний гр. Ів. Шептицкий, а єго заступником о. декан Петро Левицкий. — При кінци сего року минає 25 літ від часу заснованя у Львові школи ветеринариї. Утворив ся комітет, котрий має виготовити програму обходу того ювилею. — В місяци марті довезено до Львова 30.140 клґ. мяса з провінциї. — В неділю дня 8 с. м. відбуде ся в сали „Народного Дому" у Львові о годині 4-ій по полудни загальне віче урядників зелізниць державних в Галичині. — В суботу, як доносять з Черновець, наїхали на себе на стациї Фольксґартен два тягарові поїзди. Кондуктор Николай Савчак єсть ранений. — Маєтність Бабин на Буковині недалеко Городенки набув від п. Ольги з Зоттів Деканьскої п. Иосифович, властитель Загорбків.

— З сокільского житя. Львівский „Сокіл" має понад 268 пожарних філій по селах і місточках також 15 ґімнастичних філій, з яких дві в Калуши і Теребовлі засновано сего року. З давних ґімнастичних філій найліпше розвивають ся Стрий, Тернопіль, Станиславів і Бучач. Стрийска філія крім ґімнастики в товаристві веде також повний нагляд над розвоєм пожарних філій в приділеним їй округі: Стрий-Дрогобич-Калуш-Жидачів. Ґімнастична філія „Сокола" в Тернополи зосередочила свою діяльність до ґімнастики і до збираня фондів на будову власного дому. В обох тих змаганях філія може бути взірцем для всіх инших товариств. З виданого нею звіту на 1905 рік показує ся, що філія устроїла два публичні ґімнастичні вечері, про які фахова критика висловила ся з повним признанєм для виправляючих і їх провідника п. Дигдалевича. Вправи відбували ся правильно в салі „Міщаньского Братства", а уходило на них 28 членів, 24 пань, 26 учеників, 22 ремісників, 20 міщаньских хлопців, 356 учеників рускої ґімназиї і 24 учеників учит. семинариї. Кождий рід вправляв по кілька годин тиждневo, а разом займали вправи 24 годин в тиждни. Та реальна праця старшини тернопільского „Сокола" зєднала єму прихильність в широких кругах Тернопільців, чого доказом поважне число членів, яке дійшло до 156, і громадна участь публики на пописах і фестинах тої філії, в яких дохід виносив 1650·27 К. Загальний оборот касовий в 1905 р. дійшов до квоти 4577·49 К. Решту чистого доходу, яка лишала ся по оплаченю господарских видатків, донесувано до фонду будови дому, так, що той фонд побільшив ся квотою 1123 К і виносить тепер 3.309·38 К.

— Огні. З Белзця доносять: В ночи з 29 на 30 марта о годині 2-ій погоріли в присілку Лужки коло зелізничої стациї Любича королівска дві стодоли з цілими запасами і всі господарскі будинки, лише хата оцілїла. В огни погибла пара коний, корова, теля і кілька штук безрог. Огонь підложив з мести сусід. Будинки не були обезпечені.

— Під закидом шпигуньства арештовано сими днями столяря Пінца з Мостиск разом з дочкою і відставлено до арештів окружного суду в Перемишли. Пінц походить з Росиї і був від давна слідженний войсковими властями. Один підофіцир, стараючи ся о руку дочки Пінца, придбав довірє родини і видобув всілякі тайні подробиці, за що відтак арештовано Пінца. Син арештованого утік.

— Підозрінє о намірене убийство. На донос Кіслінґера, котрий має бути підприємцем, арештовала вчера поліция Івана Сжічка. Кіслінґер подав, що Сжічек єсть тим, котрий перед кількома недїлями напав вечером на трафіканта при улици Домініканьскій і в цїли рабунку хотів єго убити, але лиш тяжко зранив. Арештований випирає ся рішучо всякої вини, однак Кіслінґер піддержував свій закид на основі тої подібности особи, яку подав притомний ще трафікант. Арештовано Сжічка замкнено в арешті, доки аж справа не вияснить ся.

— Торговля гріхами. Одна львівска часопись доносить, що в Пасіках коло Львова лучила ся така пригода: Жиє там стара селянка Агнішка Шира, котра за оплатою приймала чужі гріхи на свою душу. Як на торг з покладками, так до неї сходили ся жінки з сусїдних сіл з гріхами. Чим тяжший був гріх, тим дорожше треба було Ширі заплатити. За те Шира перебираючи на себе гріхи, заявляла, що з них не потреба вже сповідати ся і грішниці мабуть так робили. Той торг викрив ся случайно. Одна селянка з Лисиничи ставала перед судом за крадїж курий і зізнала, що она вже не відповідає за ту крадїж, бо гріх передала Ширій. Судия зацїкавив ся тим і дійшов, чим Шира торгує, а тепер заняла ся тою справою прокуратория.

— Зловлений дезертир. В стайни пекаря Подловского при ул. Замарстинівскій у Львові ч. 46 придержано передвчера вояка Григория Сїдельника, що утїк оногди з касарні. Сїдельника віддала поліция войсковим властям.

— Самоубийство ученика. В суботу рано недалеко жидівского кладовища в Бялій застрілив ся 19-літний ученик II. кляси промислової школи в Більску, Иосиф Лисовский з Кракова. Тяжко раненого в голову перенесено до тамошного шпиталя, де вскорі помер. Причина самоубийства незвістна.

— Малий герой. Дмитро Нагірний, 9-літний господарский синок в Дрогомирчанах під Станиславовом, показав ся справдешним героєм, розумним і відважним хлопаком і заслужив собі тим, що зробив, не лиш на похвалу, але й на відповідну нагороду. Ось-як станиславівска „Straż" описує на основі оповіданя наочних сьвідків і матери хлопця. Батько і мати хлопця вибрали ся були до Лиеця на ярмарок. Коли були вже в дорозї, побачили, що в їх селї горить. Вернули ся отже чим скорше, але лиш по то, щоби побачити, що з богачів стали бідаками, бо ціле їх тяжко запрацьоване майно пішло з димом. Ба нї, не ціле, бо знайшов ся такий, котрий випратував, що ще дало ся. Їх 9-літний синок Дмитро вернувши підчас огню зі школи до горіючого вже обійстя, мав на стілько притомности, відваги і розуму, що випустив зі стайні дві корови, котрі стали ся тепер цілим майном і основою житя родини, зложеної з 7 душ. Не скінчило ся на тім. В сусїдній хатї, котра також горіла, було пятеро дрібних дїтий, з котрих найстарше не мало ще 6 літ а наймолодшому було ледви ½ р. Перепуджені дїти, видячи огонь довкола, замкнули ся в горіючій хатї і влізли всї під піч, гадаючи, що в той спосіб виратують ся. Були би без сумніву всї погибли, як би не малий розумний Дмитро. Не надумуючись довго, постановив він ратувати дїти. Вибив патиком шибу у вікні, виважив рами вікна, вліз до хати а отворивши замкнені із середини двері, вивів всї дїти в безпечне місце, несучи наймолодше на руках. — Кождий, що се прочитав, мусить тепер признати, що рідка у так малого хлопця як Дмитро Нагірний відвага, розум і притомність заслугують вповнї на похвалу і відповідну нагороду.

— Машина, що мурує. До всякої роботи повинаходжено машини, а до мулярскої нї; нинї дійшла черга до мулярів. Уже винайдено машину до будованя мурів. Та машина складає з цегол мур так добре, як то може робити гiлько найспритнїйший муляр. До тої машини треба тілько 2 або 3 робітників, котрі достарчали би її потрібний материял; она може виконати роботу, котру в тойже час може зробити тілько 12 спритних мулярів. Дальше додають, що тою машиною дуже легко правити, коли треба лишити в мурі отвір для вікна або дверий. То она робить з такою точностию, яку тілько може собі представити чоловічий розум. Машина та дуже простої конструкциї і через те она не може легко ушкодити ся.

— Американьский поєдинок. З Бялої доносять: В Бучковицях коло Бялої застрілив ся в суботу рано 27-літний бухгальтер Ґецель з Відня, занятий в тамошній фабрицї меблїв дра Вайля. З листу, найденого при нїм, показує ся, що самоубийник упав жертвою американьского поєдинку.

Телеґрами.

Будапешт 4 цьвітня. Дневник урядовий оголосив димісию міністра справедливости Лянія і именованє на єго місце будапештеньского старшого прокуратора Ґеґуша.

Будапешт 4 цьвітня. Дневник урядовий оголосив цїсарске розпорядженє о приділеню запасових резервістів з 1904 р. до чинної служби при гонведах, о скілько то потрібно до доповненя стану презенцийного. Міністер гонведів видав длятого розпорядженє назначаюче день покликаня на 9 мая. Покликанє то буде оголошене в касарнях і публичних будинках.

Лян 4 цьвітня. Нинї о 9 год. рано видобули із закопу ч. 4 в копальнях в Курієр ще 1 живого гірника. Гадають, що в тім закопі єсть ще більше жиючих гірників.

Петербург 4 цьвітня. (П. А.) Обчисленє голосів з половини виборчих округів Петербурга виказало побіду конституцийно-демократичної партиї, котрої кандидатів вибрано значною більшостию голосів виборцями. Обчисленє другої половини голосів відбуде ся нинї.

Риґа 4 цьвітня. Вчера застрілено виновника замаху на одного з висших урядників поліцийних в Лібаві, Шпека.

Тифліс 4 цьвітня. (П. А.) Татари заатакували вчера Вірмен в Акдама і зранили кількох з них. На голоснє кликанє о поміч надбігли козаки і застрілили 2 атакуючих а 5 зранили.

Господарство, промисл і торговля.

— Ціна збіжа у Львові дня 3 цьвітня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·10 до 8·50; жито 5·60 до 5·80; овес 6·90 до 7·20; ячмінь пашний 6·— до 6·30; ячмінь броварний 0·— до 0·—; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 8·50 до 9·—; бобик 6·30 до 6·70; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 75·— до 90·—; тимотка 22·— до 26·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).